

Rašica z vsem svojim okoljem ostal ohranjen tak kot je. Društvo na vsak način hoče, da se tu narava ne bi prav nič kvarila, spreminjala v kakršni koli obliki. Zato je tudi njegova parola: proč z avtomobili! Peš pojdite na Rašico! Da nasprotujejo gradnjam vikendov, o tem ne dvomite. Vedite pa pri tem še to, da so na Rašici poleg številne divjadi v neposredni bližini doma tudi gamsi! In zakaj naj bi jih prepodili in kam?

Društvo ima v mislih tudi krajšo, na originalen način izpeljano trim stezo in to v bližini planinskega doma.

Zamislite, načrtov in dela v društvu je torej dovolj. Vabimo vse, ki imate smisel za planinstvo, za rekreacijo in imate kakršnekoli dobre nasvete, pridružite se »Rašici« in sodelujte!

In še tole: konec septembra bo na Rašici veliko slavlje v spomin na one dni, ko je okupator požgal prvo slovensko vas, ki je nudila pomoč partizanom. Natančneje boste obveščeni o tej proslavi pravočasno v dnevnem časopisu.

Franc Hvastja

MALO ZA RŠ malo ZA HE

Če si, dragi popotnik, zaželiš krasot Golega brda ali Zleb, potem si urno kupi KiH, Pavliho ali kakšno drugo ugankarsko zadevo, kajti le z obilo tovrstne prakse boš lahko uganil, kaj ti namiguje kažipot na naši podobici ...

400 TABORNIKOV V ROVINJU

Letos so Rožnikovci kot tehnični organizatorji bivanja v rovinjskem tabornem centru pripravili kar 4 taborne izmene v juliju in avgustu. Prva izmena 54 tabornikov je bila delovna brigada za ureditev taborišča. Istočasno je bil v popoldanskem času tudi seminar za vodnike vodov, dopoldne pa so delali 7 ur vsak dan, tudi ob nedeljah.

Druga izmena je bila kadrovska, saj so se bodoči vodniki in drugi člani odreda Rožnik zbrali iz raznih šišenskih naselij, da bi že septembra ustanovili in vodili nove taborniške čete na terenu. Tako bodo septembra oziroma oktobra meseca ustanovili nove enote na šoli v VODICAH, drugo enoto v Šmárnem, v Gamelnah, Medvodah in posebno taborniško četo v domu — internatu železniških delavcev v Aljaževi ulici v Ljubljani.

Blaž Žegen: Točke

Blaž Žegen je redni gost glasila tovarne »Lek« in priznati je treba, da zine marsikatero pametno. Njegovo modrovanje o točkovanju za OD smo si sposodili tudi mi (priznajmo — takšnih Blažev je med nami še veliko) ...

pohištvo
za dom in opremo

TAPO

celovška 317
telefon 53 685

NOVO KEGLJIŠČE

V rekreacijskem centru ob elektrarni v Medvodah gradijo delavci podjetja Gradles novo štiristezno avtomatsko kegljišče. Gradbena dela so v glavnem zaključena in upajo, da bo kegljišče nared že do dneva republike. Investitor, kegljaški klub »Hidro«, se sicer bori s precejšnjimi finančnimi težavami, vendar upa, da bodo medvoške delovne organizacije priskočile na pomoč, saj bo kegljišče pomembna pridobitev za rekreativni in tekmovalni kegljaški šport v Medvodah.

PODALJŠEK VIŽMARSE POTI

V Vižmarjih so 15. maja začeli graditi podaljšek Vižmarske poti od Tacenske do Breznikove ulice.

Gradnja spada v celoten kompleks del pri graditvi podvoza pod železniško progo ter rekonstrukcijo Tacenske ceste. S podaljškom Vižmarske poti bo omogočen obvoz iz bližnjih ulic potem, ko bodo začeli graditi podvoz.

Celotna dela pri gradnji podaljška bodo stala okrog 1.300.000 din, ki jih je prispevala občina Šiška.

Odlikovani taborniki

Zveza tabornikov občine Ljubljana-Šiška je prejela letos najvišje jugoslovansko taborniško odlikovanje, ki ga lahko prejme taborniška organizacija v občini, in sicer **ZLATI JAVOROV LIST Z ZARKI**.

To visoko odlikovanje podeljuje zvezna organizacija Zveza taborniških organizacij Jugoslavije najboljšim organizacijam za izredne uspehe pri delu z mladino, pri razvoju taborništv na območju, kjer deluje organizacija ter za ostale dosežke v razvoju enot v osnovnih organizacijah tabornikov.

Istočasno pa je Zveza tabornikov Slovenije podelila odredu Dobre volje naziv **PARTIZANSKI ODRED** za prav tako uspešno delo v letu 1973.

Članoma odreda Rožnik Idi Jelovšek in Vilku Frahmu pa je konferenca Zveze tabornikov Slovenije na predlog Zveze tabornikov občine Ljubljana-Šiška podelili plaketo dr. J. Potrča za življenjsko delo v taborniških vrstah.

Vsem odlikovancem veljajo še posebne čestitke.

Tudi Fittipaldi se moti

Človek kar ne more verjeti, kako zanimiva in predvsem razburljiva je lahko večsah vožnja z mestnimi avtobusi. Nekaj tako zabavno razburljivega se je dogajalo pred nedavnim na enem izmed avtobusov, ki vozijo v smeri proti Vižmarjem, prepričan pa sem, da bi se lahko dogajalo na kateremkoli drugem avtobusu mestnega prometa.

Pred pošto sem se komaj zrinil na »enke« in še to le po zaslugi mojih kvalit, ki izhajajo še iz tistih časov, ko sem se kot paglavec podil za žogo v našem provincialnem nogometnem klubu, ne da bi se pri tem zavedel, da je osnovni in končni cilj te igre zabiti gol, ne pa driblati do onemoglosti. Začelo se je. Vožnja namreč, in vse tisto, kar sodi zraven, za kar sploh daš v škatlico zaupanja tistih stodvajset dinarjev.

Še dobro, da popravljajo Titovo cesto, tako je vsaj več ovinkov, si je najbrž mislil šofer, ko je elegantno zapeljal v desni ovinek. Saj veste, kako to gre. Avtobus v levo, potniki na desno, prava demonstracija zlednega sodelovanja med Viatorjem in potniki. Vse bi bilo še lepše, toda nesramnost, nasproti je pripeljal nek avto, avtobus pa je bil pri izvajanju ovinka za skoraj pol širine čez polno črto.

»Boš šel proč!« smo zaslišali šoferjev strogi glas. Sicer res ne verjamem, da je voznik malega avtomobila slišal opozorilo, umaknil pa se je vendarle. Na pločnik. Pravim vam — imenitno!

Medtem je avto že zapeljal na Celovško. Na postajališču je še nekaj potnikov vstopilo, gneča se je povečala, zrak je postal še slabši, ampak na to ni pomislil nihče, saj smo se vendar peljali novim dogodivščinam naproti.

Bližali smo se hali Tivoli, samo še en semafor in že smo na postajališču. Toda ne, to je vendar nezaslišano: zelena luč je ugasnila, prižgala se je oranžna. Šofer stopi do konca na plin. Rdeča... Bravo, uspeli smo! Ljudje si oddahnejo. Potniki vstopajo, drugi izstopajo — vse po starem, bi rekel, če ne bi tisti trenutek pri vratih opazil priletne ženske z elegantnim damskim klobukom. Le zakaj ga nosi v tej vročini, sem si rekel.

Avtobus se je ustavil, vrata so se odprla, toda, glej ga šmenta: ravno, ko so ljudje hoteli butniti na plano, so se vrata ponovno zaprla. Zaslišal sem samo še »Idiot, pazi!« in »O, moj klobuk!«. Toda, roko na srce, to se lahko zgodi tudi Fittipaldiju, namreč, da dvakrat zapored pritisne na en gumb, kako se potem ne bi našim avtobusnikom. Ljudje pa so potem še nehvaležni in kričijo na šoferja, kot da so pozabili, da je njegova zasluga, da so že doma, kajti če ne bi prevozil rdeče luči na semaforju, bi bili še kakšnih sto metrov nazaj in to danes, ko je čas zlato, primanjkuje pa tako enega, kot drugega, hm... Verjetno se je zaradi te nehvaležnosti tudi šoferju milo storilo in je kar nekako užaloščeno dejal: »Zakaj pa nosi ta prekleti klobuk!«. Prispeli smo do kina Šiške. Izstopil sem, menda edini, zato pa je še nekaj ljudi vstopilo. Ozrl sem se proti avtobusu. Počasi je speljal, toda pri tem se ni zgodilo nič posebnega. Da bi komu vsaj noga obtičala med vrati, pa še tega ni bilo. Bil sem kar malo razočaran... Kaj hočemo, človek večsah preveč pričakuje.

Jernej Golar